

The Holy See

Poruka pape Franje za 60. svjetski dan molitve za zvanja

[30. travnja 2023.]

Zvanje: milost i poslanje

Draga braćo i sestre, predragi mladi!

Ovo je već šezdeseti put da slavimo Svjetski dan molitve za zvanja, koji je 1964. godine, tijekom Drugog vatikanskog sabora, ustanovio sveti Pavao VI. Ova providnosna inicijativa ima za cilj pomoći članovima Božjeg naroda da, osobno i u zajednici, odgovore na poziv i poslanje koje Gospodin povjerava svakom pojedincu u današnjem svijetu, s njegovim ranama i njegovim nadama, s njegovim izazovima i njegovim postignućima.

Predlažem da se ove godine u svom razmišljanju i molitvi vodite temom “Zvanje: milost i poslanje”. To je dragocjena prilika da s udivljenjem ponovno otkrijemo da je Gospodinov poziv milost, besplatan dar, te ujedno i obveza da se evanđelje donosi drugima. Pozvani smo na svjedočku vjeru, koja tijesno združuje milosni život, po sakramentima i crkvenom zajedništvu, i apostolat u svijetu. Vođeni Duhom Svetim, kršćani se osjećaju pozvanima odgovoriti na izazov koji pred njih stavljaju egzistencijalne periferije i pokazivati osjetljivost na ljudske drame, uvijek imajući na umu da je poslanje Božje djelo i da ga ne ostvarujemo sami, nego u crkvenom zajedništvu, zajedno s braćom i sestrama, pod vodstvom crkvenih pastira. Jer to je oduvijek bio i zauvijek će biti Božji san: da živimo s njim u zajedništvu ljubavi.

»Izabrani prije postanka svijeta«

Apostol Pavao otvara nam širom divno obzorje: u Kristu, Bog Otac »nas sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim; u ljubavi nas predodredi za posinstvo, za sebe, po Isusu Kristu, dobrohotnošću svoje volje« (Ef 1, 4-5). Riječi su to koje nam omogućuju vidjeti život u njegovom punom značenju: Bog nas “zače” na svoju sliku i priliku i želi da budemo njegovi sinovi i

kćeri: stvoreni smo od Ljubavi, za ljubav i s ljubavlju, i stvoreni smo za to da ljubimo.

Tijekom našeg života, taj poziv, koji je upisan u strune našeg bića i u kojem se krije tajna naše sreće, dolazi nam, po djelovanju Duha Svetog, na uvijek nove načine, prosvjetljuje naš um, osnažuje našu volju, ispunjava nas divljenjem i u srcu budi žarki plam. Ponekad se čak javi naglo i na potpuno neočekivan način. Tako je bilo i sa mnom kad sam 21. rujna 1953., dok sam išao na godišnju školsku proslavu, osjetio u sebi poticaj da svratim u crkvu i ispovjedim se. Taj dan mi je promijenio život i ostavio u njemu trag koji je ostao do dana današnjeg. No, Božji poziv na darivanje samoga sebe probija se postupno, jednim putem: u dodiru s nekom situacijom siromaštva, u trenucima molitve, zahvaljujući jasnom svjedočanstvu evanđelja ili nekom štivu koje nam otvara um, kad čujemo neku Božju riječ i osjetimo da je upućena izravno nama, u savjetu nekog brata ili sestre, u trenucima bolesti ili žalosti... Bog kad poziva čovjeka pokazuje beskrajnu maštovitost.

A njegova inicijativa i njegov besplatan dar čekaju naš odgovor. U zvanju se »isprepliću Božji izbor i čovjekova sloboda« [1]. To je dinamičan i poticajan odnos u kojem su sugovornici Bog i ljudsko srce. Tako je dar zvanja poput Božjeg sjemena koje klija u tlu našega života, otvara nas Bogu i otvara nas drugima kako bismo s njima mogli dijeliti pronađeno blago. To je temeljna struktura onoga što podrazumijevamo pod zvanjem: Bog poziva ljubeći, a mi, zahvalna srca, odgovaramo ljubeći. Otkrivamo da smo sinovi i kćeri koje ljubi isti Otac i jedni u drugima prepoznajemo braću i sestre. Kad je sveta Terezija od Djeteta Isusa konačno jasno "vidjela" tu stvarnost, uskliknula je: »napokon sam našla svoje zvanje! Moje zvanje je ljubav! Dà, našla sam svoje mjesto u Crkvi [...]. U srcu Crkve, moje majke, bit ću ljubav« [2].

»Ja sam jedna misija na ovoj zemlji«

Božji poziv, kao što smo već rekli, uključuje slanje. Nema zvanja bez poslanja i nema sreće i punog samoostvarenja ako drugima ne nudimo novi život koji smo pronašli. Božji poziv na ljubav je iskustvo o kojem se naprosto ne može šutjeti. »Jao meni ako evanđelja ne navješćujem«, uzviknuo je sveti Pavao (1 Kor 9, 16). A Prva Ivanova poslanica počinje ovako: »što smo čuli, što smo vidjeli očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše – to jest utjelovljenu Riječ – navješćujemo i vama da radost naša bude potpuna« (usp. 1, 1-4).

Prije pet godina, u apostolskoj pobudnici *Gaudete et exsultate*, ovim sam se riječima obratio svakom kršteniku i svakoj krštenici: »I ti trebaš shvatiti cjelovitost svojega života kao svojevrstu misiju« (br. 23). Dà, zato što svatko od nas, bez iznimke, može reći: »Ja sam jedna misija na ovoj zemlji i upravo zbog toga i jesam na ovome svijetu« (Apost. pob. *Evangelii gaudium*, 273).

Zajedničko poslanje nas kao kršćana jest radosno svjedočiti, u svakoj prilici, svojim ponašanjem i svojim riječima, iskustvo života s Isusom i življenja u njegovoj zajednici koja je Crkva. Ono nalazi svoj izraz u djelima materijalnog i duhovnog milosrđa, u načinu života koji zrači blagošću i

prihvatanjem, koji je sposoban za blizinu, suosjećanje i nježnost, nasuprot kulturi odbacivanja i ravnodušnosti. Kad, poput milosrdnog Samarijanca (usp. *Lk* 10, 25-37), postajemo drugima bližnji, tad uspijevamo razumjeti “srž” kršćanskog poziva: nasljedovati Isusa Krista koji je došao služiti, a ne da bude služen (usp. *Mk* 10, 45).

To misionarsko djelovanje ne izvire samo iz naših vlastitih sposobnosti, nakana ili planova, niti iz naše volje pa niti iz našega nastojanja oko vršenja kreposti, nego iz dubokog iskustva susreta s Isusom. Tek tada možemo postati svjedoci Nekoga, Života i to nas čini “apostolima”. Tada prepoznajemo da smo »duboko označeni, štoviše opečaćeni tim poslanjem da prosvjetljujemo, blagoslivljamo, oživljavamo, tješimo, liječimo, oslobađamo« (Apost. pob. *Evangelii gaudium*, 273).

Slika tog iskustva, koju nam daje Evanđelje, dvojica su učenika iz Emausa. Nakon susreta s uskrslim Isusom, povjeravaju se jedan drugome: »Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio, dok nam je otkrivao Pisma?« (*Lk* 24, 32). U njima možemo vidjeti što znači imati “žar u srcu, noge na putu” [3]. To je ujedno moja želja za sljedeći Svjetski dan mladih u Lisabonu, koji s radošću iščekujem i koji ima za geslo: »Usta Marija i pohiti« (*Lk* 1, 39). Neka se svatko od nas osjeti pozvanim ustati i pohititi, sa žarom u srcu!

Pozvani zajedno: sazvani

Evanđelist Marko izvješćuje o trenutku kad je Isus pozvao sebi dvanaestoricu učenika, svakog poimence. Ustanovio je Dvanaestoricu da budu s njim i da ih šalje propovijedati, liječiti bolesne i izgoniti zloduhe (usp. *Mk* 3, 13-15). Time Gospodin udara temelje svoje nove zajednice.

Dvanaestorica su bili ljudi iz različitih društvenih sredina i zanimanja, nisu bili pripadnici najvažnijih društvenih slojeva. Evanđelja nam, zatim, govore o drugim pozivima, kao što je poziv sedamdeset i dvojice učenika koje Isus šalje po dvojicu (usp. *Lk* 10, 1).

Crkva je upravo *ekklesía*. Taj grčki izraz znači *zbor pozvanih, sazvanih*, da tvore zajednicu misionarskih učenika i učenica Isusa Krista koji se predano trude živjeti njegovu ljubav među sobom (usp. *Iv* 13, 34; 15,12) i donositi je drugima da dođe kraljevstvo Božje.

U Crkvi smo svi služitelji i služiteljice, već prema različitim zvanjima, karizmama i službama. Poziv na sebedarje u ljubavi, koji nam je svima zajednički, razvija se i konkretno ostvaruje u životu vjernikâ laikâ i laikinjâ založenih u izgrađivanju obitelji kao male *domaće Crkve* i u obnavljanju različitih dijelova društva kvascem evanđelja; u svjedočanstvu posvećenih muškaraca i žena koji su se svi odreda potpuno predali Bogu za svoju braću i sestre kao proroštvo Božjeg kraljevstva; u zaređenim služiteljima (đakoni, svećenici, biskupi) koji su se stavili u službu Riječi, molitve i njegovanja zajedništva svetoga Božjeg naroda. Jedino u odnosu sa svim ostalim zvanjima, svako pojedino zvanje u Crkvi dolazi do izražaja u svoj svojoj istini i bogatstvu. Crkva je, u tome smislu, “simfonija” zvanjâ u kojoj sva zvanja, premda različita, tvore skladnu cjelinu i zajedno “izlaze” u svijet da u njemu šire novi život Božjega kraljevstva.

Milost i poslanje: dar i zadaća

Draga braćo i sestre, zvanje je dar i zadaća, izvor novog života i istinske radosti. Neka molitvene inicijative i djelovanja vezana uz ovaj Dan osnaže svijest o zvanju u našim obiteljima, našim župnim i zajednicama posvećenog života, u našim crkvenim udrugama i pokretima. Neka nas Duh Uskrsloga Gospodina trgne iz bezvoljnosti i obdari nas darom samilosti i suosjećanje, kako bismo živjeli svaki dan preporođeni kao djeca Boga koji je ljubav (usp. 1 Iv 4, 16), te i mi sami bili sposobni donositi ljubav posvuda, posebno tamo gdje vladaju isključenost i izrabljivanje, bijeda i smrt, kako bi ljubav dobila sve više prostora [4], a Bog sve više vladao ovim svijetom.

Neka nas na tom putu prati molitva koju je papa sveti Pavao VI. sastavio za 1. Svjetski dan molitve za zvanja, 11. travnja 1964.:

»Isuse, božanski Pastiru duša, ti koji si pozvao apostole i učinio ih ribarima ljudi, nastavi privlačiti sebi gorljive i velikodušne duše mladih ljudi da postanu tvoji sljedbenici i tvoji služitelji. Daj da dijele tvoju žeđ za otkupljenjem svijetu, [...] otvori im horizonte čitavoga svijeta [...] Neka, odazivajući se tvome pozivu, nastave tvoje poslanje ovdje na zemlji, pomažu u izgrađivanju tvajega Mističnog Tijela, koje je Crkva, te budu sol zemlje i svjetlo svijeta (Mt 5, 13).«

Neka vas Djevica Marija prati i štiti. Uz moj blagoslov.

Rim, Sveti Ivan Lateranski, 30. travnja 2023., Četvrta vazmena nedjelja.

FRANJO

[1] *Završni dokument XV. Redovne opće skupštine Biskupske sinode (2018.), Mladi, vjera i razlučivanje zvanja*, br.78.

[2] *Rukopis B*, napisan za vrijeme njezine posljednje duhovne obnove (rujan 1896.): *Opere complete*, Rim 1997., 223.

[3] Usp. *Poruka za 97. Svjetski dan misija* (6. siječnja 2023.).

[4] »*Dilatentur spatia caritatis*«: Sveti Augustin, *Sermo* 69: PL 5, 440.441.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana